

Arrest

nr. 223 686 van 8 juli 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 19 februari 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 24 januari 2019 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 februari 2019 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MOSTAERT, die loco advocaat M. HOUGARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. KURUM, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, dient op 26 juli 2018 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Belgische echtgenoot.

Op 24 januari 2019, met kennisgeving op 29 januari 2019, neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf

van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26/07/2018 werd ingediend door:

Naam: J. (...)

Voornaam: X. (...)

Nationaliteit: Kosovo

Geboortedatum: (...).1971

Geboorteplaats: Gracke e Vogel

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg gezinshereniging aan met haar echtgenoot, de genaamde J., J? (...) (RR (...)) van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter, §1, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: 'de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.'

Artikel 40ter van dezelfde wet stelt ook dat bij een aanvraag gezinshereniging 'de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.'

Ter staving van de bestaansmiddelen van de Belg worden de volgende documenten voorgelegd:

- *Attest van het ACV Dienstencentrum Hoboken van betalingen werkloosheidsuitkering (van 1/2018 tot 6/2018)*
- *Loonbrieven van de referentiepersoon bij Makro van januari 2018 tot juli 2018 waarbij de melding staat: bijpassing brugpensioen met een brutobedrag van 300,63 euro.*

Uit het geheel van bovenstaande documenten kan er besloten worden dat de Belgische referentiepersoon werkloosheidsuitkering geniet of heeft genoten. Hij heeft hierbij echter niet aangetoond dat hij actief op zoek is naar werk of dat hij hiervan is vrijgesteld. Hierdoor kan de werkloosheidsuitkering niet in aanmerking worden genomen voor de toetsing van de bestaansmiddelen. De bijpassing van het brugpensioen, daarentegen, kan wel in aanmerking worden genomen, maar deze bedragen liggen onder de 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. De beschikbare bestaansmiddelen zijn dan ook ontoereikend overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980. In een dergelijk geval dient de behoeftenanalyse te worden gemaakt overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980.

Uit de huurovereenkomst, opgesteld op 08/12/2014 en terug te vinden in het dossier, blijkt dat de referentiepersoon reeds een huishuur betaalde van €500 + €20 onkosten. Deze vaste kost kan dus niet met 300,63 euro worden betaald, laat staan alle andere vaste en variabele kosten. 120% van het leefloon is echt wel het minimum wat dit koppel ter beschikking hoort te hebben alvorens het verblijfsrecht aan betrokkene kan worden toegestaan. Het recht op verblijf in toepassing van artikel 40 ter wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe

aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en stelt zij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout. Uit de bewoordingen van het middel, waarin zij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, blijkt verder dat zij de materiële motiveringsplicht geschonden acht.

Zij betoogt:

"(...)

Quant à l'absence de prise en considération des allocations de chômage

S'il n'est pas contesté que l'article 40ter de la loi du 15 décembre 1980 subordonne la prise en compte des allocations de chômage à la démonstration d'une recherche active de travail, force est de constater que la partie défenderesse ne pouvait ignorer que :

- *l'époux de la requérante était âgé de 63 ans (64 ans mois d'un mois plus tard) lors de l'introduction de la demande ;*
- *et qu'il bénéficie d'une « Bruggensioen » de son ex-employeur.*

Il transparaît de la décision litigieuse que la partie défenderesse n'a pas dûment tenu compte de ces deux éléments du dossier administratif et que, ce faisant, elle a négligé l'application de la réglementation en matière de chômage.

En effet, l'arrêté royal portant réglementation du chômage du 25 novembre 1991, tel que modifié par l'arrêté royal du 19 juin 2015, dispose en son article 56 §3 que :

« Par dérogation au § 1er, alinéa 1er, le chômeur est soumis à une obligation de disponibilité adaptée : 1° à partir du moment où il atteint l'âge de 60 ans ;

(...)

Le chômeur visé à l'alinéa 1er est dispensé de l'application des articles 58, §1er, alinéa 1er, 59bis et 59bis/l. Il doit être et rester inscrit comme demandeur d'emploi et fournir la preuve de cette inscription. Il doit, en outre, collaborer à un accompagnement adapté.

L'accompagnement visé à l'alinéa précédent est effectué conformément à un plan d'action individuel tel que visé à l'article 27, §4, et décrit de façon plus précise aux §§ 4 et 5.

Le non-respect des obligations visées aux alinéas précédents donne lieu à l'application des articles 51 à 53bis. Les dispositions du § 1er, alinéa 2, et § 2 sont d'application au chômeur visé dans le présent paragraphe. Le chômeur visé à l'alinéa 1er tombe sous le champ d'application de l'article 58, § 1er, alinéas 4 à 6, ainsi que des dispositions prises en vertu de l'article 58, §2. ».

L'article 58 § 1er, alinéa 1er dudit arrêté royal, dont les chômeurs ayant atteint l'âge de 60 ans sont dispensés, vise précisément la recherche active d'un emploi :

« Pour bénéficier des allocations, le chômeur complet doit rechercher activement un emploi et doit être et rester inscrit comme demandeur d'emploi (...) ».

Cette dispense de l'obligation de recherche active d'un emploi est encore explicitée en termes extrêmement clairs sur le site même de l'ONEM :

« A partir de l'âge de 60 ans, vous êtes soumis à une obligation de disponibilité adaptée. Cela signifie que vous bénéficiez automatiquement des dispenses suivantes :

- *Vous ne devez plus rechercher activement un emploi.*
- *Vous n'êtes plus soumis à la procédure d'activation du comportement de recherche d'emploi.*
- *Vous ne devez, plus être en possession d'une carte de contrôle. Vous pouvez utiliser la procédure de déclaration «formulaire C99 » en remplacement de la carte de contrôle. ».*

(Voyez le site internet de l'ONEM, accessible sur le lien suivant : <http://www.onem.be/fr/documentation/feuille-info/t55-0>).

Il s'ensuit que, en tout état de cause — c'est-à-dire sans qu'il soit nécessaire de déterminer si l'époux de la requérante bénéficie d'une dispense complète au titre des articles 89 et suivants de l'arrêté royal du 25 novembre 1991 — la réglementation en matière de chômage dispense automatiquement le regroupant de l'obligation de recherche active d'un emploi en raison de son âge.

Concernant l'impact d'une telle dispense sur les conditions énoncées par l'article 40ter de la loi du 15 décembre 1980, la Cour Constitutionnelle a, par arrêt du 26 septembre 2013, jugé que : « Dans la mesure où il est exigé, lors de la détermination des revenus du regroupant, de ne prendre l'allocation de chômage en considération qu'à la condition que le regroupant démontre qu'il cherche activement du

travail, l'article 40ter, alinéa 2, doit, pour les motifs exposés en B. 17.6.4, être interprété en ce sens qu'il n'impose pas au regroupant belge bénéficiant d'allocations de chômage, dispensé de l'obligation de disponibilité sur le marché de l'emploi et de recherche d'emploi, de prouver qu'il cherche activement un emploi. »

(Cour Constitutionnelle, 26 septembre 2013, arrêt 121/2013, pt. B.55.3).

Il n'est par ailleurs guère contestable que l'administration a l'obligation de procéder à un examen particulier et complet des données de chaque espèce préalablement à l'adoption de toute décision.

A cet égard, comme régulièrement rappelé tant par le Conseil d'Etat que par Votre Conseil, le principe général de bonne administration implique que l'administration est tenue à un exercice effectif de son pouvoir d'appréciation duquel découle une obligation de minutie et de soin, en telle sorte que :

« Aucune décision administrative ne peut être, régulièrement prise dans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend de prononcer. Ce principe, qui correspond à un devoir de prudence et de minutie, oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits; à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce »

(CE, arrêt n°221.713, 2 décembre 2012 - cité par C.C.E., arrêt 179.846 du 20 décembre 2016). Il découle de ce qui précède que :

- l'époux de la requérante n'avait pas à démontrer qu'il recherche activement du travail pour satisfaire à la condition de revenu visée à l'article 40ter de la loi du 15 décembre 1980, dans la mesure où la réglementation sur le chômage le dispense de cette obligation ;
- la partie adverse était tenue de procéder à une analyse minutieuse des éléments en sa possession et partant, de tenir compte de l'âge avancé du regroupant ;
- si l'âge avancé du regroupant ne lui permettait pas de s'assurer que la dispense lui était applicable, il appartenait à la partie adverse d'interroger celui-ci à ce propos.

Dès lors que le mari de la requérante est dispensé de l'obligation de prouver qu'il recherche activement du travail, les allocations de chômage dont il bénéficie auraient dû être prises en considération dans l'évaluation de ses moyens de subsistance.

En l'espèce, la requérante a apporté la preuve que son conjoint dispose de 2 types de revenus :

- d'une part, des allocations de chômage pour un montant mensuel moyen supérieur à 1200 € (cfr annexe : page 8) ;
- d'autre part, une « Bruggpensioen » de son ancien employeur d'un montant mensuel moyen de 300,63 € (cfr annexe : pages 9 à 20).

Il s'ensuit que, contrairement à ce qui est indiqué dans l'acte attaqué, le revenu mensuel moyen du ménage est en réalité supérieur à 120% du montant visé à l'article 14, § 1, 3°, de la loi du 26 mai 2002 relative au droit à l'intégration sociale. »

2.2. De verwerende partij laat na een nota met opmerkingen in te dienen, hoewel zij hiertoe werd uitgenodigd per brief van de Raad op 8 maart 2019.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

In de mate dat de verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen vervat in de artikelen 40ter van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

In voorliggende zaak diende de verzoekende partij een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Belgische echtgenoot, waarvan niet wordt

betwist dat hij werd geboren op 23 augustus 1954 en dus op het ogenblik van het indienen van de aanvraag 63 jaar en 11 maanden oud is.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

(...)”

In voorliggende zaak wordt niet betwist dat de verzoekende partij onder meer bewijzen van betalingen van werkloosheidsuitkering van de referentiepersoon voorlegde voor de periode van januari tot en met juni 2018.

De verwerende partij oordeelt dat deze werkloosheidsuitkering niet in aanmerking kan worden genomen bij het beoordelen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon omdat niet wordt aangetoond dat deze actief op zoek is naar werk of dat hij van deze voorwaarde is vrijgesteld. Dit motief is determinerend voor het weigeren van het verblijf van de verzoekende partij, nu de verwerende partij oordeelde dat niet voldaan is aan de bestaansmiddelenvoorwaarde opgenomen in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, reden waarom de aanvraag wordt geweigerd.

De verzoekende partij betwist niet dat geen bewijzen werden voorgelegd dat de referentiepersoon actief werk zoekt, maar meent integendeel dat de referentiepersoon niet dient te voldoen aan de voorwaarde dat hij actief werk zoekt gelet op zijn leeftijd. De verwerende partij was op de hoogte dat de referentiepersoon op het ogenblik van het indienen van de aanvraag tot gezinshereniging bijna 64 jaar oud is en dus ruim ouder is dan de leeftijd van 60 jaar die wordt voorzien in het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering, dit is de leeftijd waarop een werkloze wordt vrijgesteld van de voorwaarde dat zij actief moet zoeken naar werk. De verzoekende partij voert aan dat de werkloosheidsuitkering aldus foutief niet in aanmerking werd genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van haar echtgenoot.

De verzoekende partij verwijst hierbij naar het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof, waarin uitspraak wordt gedaan over de vrijstelling op de verplichting om beschikbaar te zijn op de arbeidsmarkt, en naar de artikelen 56, §3 en 58, §1, eerste lid van genoemd koninklijk besluit van 25 november 1991.

Artikel 56 van het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering bepaalt:

“§ 1. *Om uitkeringen te genieten moet de volledig werkloze beschikbaar zijn voor de arbeidsmarkt. Onder arbeidsmarkt wordt verstaan het geheel van betrekkingen, die, rekening houdend met de criteria van de passende dienstbetrekking vastgesteld krachtens artikel 51, voor de werknemer passend zijn.*

(...).

§ 2. (...)

§ 3. [4 In afwijking van § 1, eerste lid, is de werkloze onderworpen aan een verplichting van aangepaste beschikbaarheid :

1° vanaf de maand waarin hij de leeftijd van 60 jaar bereikt;]

2° (...);

3° (...)

De werkloze bedoeld in het eerste lid wordt vrijgesteld van de toepassing van de artikelen 58, § 1, eerste lid, 59bis en 59bis/1. Hij moet als werkzoekende ingeschreven zijn en blijven en het bewijs van die inschrijving leveren. Hij moet bovendien zijn medewerking verlenen aan een aangepaste begeleiding.
(...)”

Artikel 58 van het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering bepaalt:

“§ 1. [2 Om uitkeringen te genieten moet de volledig werkloze actief zoeken naar werk en moet hij als werkzoekende ingeschreven zijn en blijven. Het bewijs van die inschrijving moet worden geleverd door de werkloze.
(...)”

In het arrest 121/2013 van het Grondwettelijk Hof wordt met betrekking tot de bestaansmiddelen in het kader van gezinshereniging met Belgen het volgende gemotiveerd:

“B.55.3. In zoverre wordt vereist dat, bij het bepalen van de inkomsten van de gezinshereniger, de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking wordt genomen op voorwaarde dat de gezinshereniger aantoonst dat hij actief werk zoekt, dient artikel 40ter, tweede lid, om de redenen uiteengezet onder B.17.6.4, zo te worden begrepen dat het de Belgische gezinshereniger die een werkloosheidsuitkering geniet en vrijgesteld is van de verplichting om beschikbaar te zijn voor de arbeidsmarkt en werk te zoeken, niet de verplichting oplegt te bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Het Grondwettelijk Hof verwijst hierin naar de motiveringen B.17.6. Deze luiden op hun beurt als volgt:

“B.17.6.1. De verzoekende partijen in de zaak nr. 5354 voeren nog aan dat de bestreden bepalingen een discriminatie zouden inhouden doordat ze, bij het bepalen van de bestaansmiddelen van de gezinshereniger, de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking nemen op voorwaarde dat de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt. Aldus zouden zij geen rekening houden met de werkloosheidsuitkeringen van vreemdelingen die zijn vrijgesteld van de verplichting om beschikbaar te zijn op de arbeidsmarkt.

B.17.6.2. Het nieuwe artikel 10, § 5, tweede lid, 3°, van de wet van 15 december 1980 bepaalt :

« Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

[...]

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt ».

B.17.6.3. Teneinde recht te hebben op een werkloosheidsuitkering dient de betrokken werkloze, volgens de regels vervat in de artikelen 56 en volgende van het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering, in de regel aan te tonen dat hij « actief naar werk zoekt ».

De artikelen 89 tot 98bis van hetzelfde koninklijk besluit voorzien echter in bepaalde gevallen waarin de werkloze werkloosheidsuitkeringen blijft genieten en tegelijkertijd vrijgesteld is van de verplichting beschikbaar te zijn op de arbeidsmarkt en van de verplichting te bewijzen dat hij actief werk zoekt.

B.17.6.4. Met de bestreden bepaling is de wetgever niet afgeweken van de algemene werkloosheidsreglementering, die is vervat in het koninklijk besluit van 25 november 1991, meer bepaald in de artikelen 89 tot 98bis ervan. Zoals de Ministerraad aangeeft, dient artikel 10, § 5, tweede lid, 3°, in die zin te worden geïnterpreteerd dat het de vreemdelinggezinshereniger die

werkloosheidsuitkeringen geniet en die vrijgesteld is van de verplichting beschikbaar te zijn op de arbeidsmarkt en werk te zoeken, niet de verplichting oplegt te bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Aldus oordeelt het Grondwettelijk Hof dat de gezinshereniger die een werkloosheidsuitkering geniet niet moet aantonen dat hij actief op zoek is naar werk enkel in zoverre hij is vrijgesteld van de verplichting om beschikbaar te zijn op de arbeidsmarkt. De eveneens door de verzoekende partij in dit verband geciteerde passage uit dit arrest betreffende het standpunt van de ministerraad heeft betrekking op de werklozen die ervan zijn vrijgesteld actief te zijn op de arbeidsmarkt.

De bepalingen van hoger genoemd koninklijk besluit in samenlezing met het arrest van het Grondwettelijk Hof laten toe te concluderen dat de werkloze die ouder is dan 60 jaar, zoals de referentiepersoon op het ogenblik van het indienen van de aanvraag gezinshereniging, slechts onderworpen is aan een aangepaste beschikbaarheid voor de arbeidsmarkt, waarbij hij of zij is vrijgesteld van de verplichting actief te zoeken naar werk. Een lezing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet waarbij de verwerende partij de werkloosheidsuitkering van een referentiepersoon ouder dan 60 jaar niet in aanmerking neemt bij de beoordeling van diens bestaansmiddelen omdat deze niet aantoont actief op zoek te zijn naar werk is in strijd met genoemd arrest van het Grondwettelijk Hof.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt reeds tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, zodat een onderzoek van de overige middelonderdelen en van het tweede middel zich niet opdringt nu deze niet tot een ruimere nietigverklaring kunnen leiden.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van 24 januari 2019 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU